

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 014606, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-711-926-8

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Ecaterina Petrescu Botoncea

FEMEIA LUT

Prefață de Mihail Soare

E I K O N

București, 2018

CUPRINS

De la femeia lut la femeia lutier	5
Capitolul 1	13
Capitolul 2	21
Capitolul 3	30
Capitolul 4	34
Capitolul 5	41
Capitolul 6	52
Capitolul 7	64
Capitolul 8	73
Capitolul 9	78
Capitolul 10	87
Capitolul 11	93

CAPITOLUL 1

Își șterse zeama dulce de pe buze și, aruncând nepăsător cotorul, căută nedumerit către trupul meu gol de femeie, cum dispărea în pădure.

Iarba catifelată îi gădila fesele și tălpile în care se propti scurt și zvâcni în picioare ca un arc de nuia, adulmecând cu prudență mișcarea înțețită a vântului.

Apa șipotea dulce peste umbra lui, îmblânzindu-i profilul de sălbatec. Ciuli auzul și presimți în aer vești rele trimise din nevăzut. Își aruncă ochii îngropați în arcade, spre soarele care îi arată dezolat caravana de nori ce se năpusteau dinspre răsărit. Află astfel că cerul e supărat.

Smerit, lăsă pleoapele peste globurile albastre și-și adună în el toate simțurile, pentru ca freamătul lui să intre în atingere cu Creatorul și să înțeleagă.

Fruntea îi deveni treptat un bolovan fierbinte. Când nu mai suportă clocotul interior venit din străfunduri, un mârâit îi descleștă fălcile puternice. Atunci, biciul Lui îi atinse creștetul. Căscă ochii și văzu cum i se rostogolește la picioare un măr roșu ca acela din care se înfruptase mai adineauri, alături de mine.

Gleznele îi erau acum cufundate în pământ și acoperite de două mușuroaie de furnici, unul alb și altul negru, pe când aburi lipicioși îi scaldau pielea bătătorită de soare și de vânturi, aducând spre el, ca pe o prevestire rea, roiuri de muște bâzâitoare. În nări îl năpădi brusc mirosul fetid, neștiut, ce se lăsa de la subțiori spre brâu, în picături șiruitoare.

Dinspre pădure, frunzele foșneau un murmur arar întrerupt al mirării. Crengile temătoare se ridicau până la cer și se aplecau până la pământ, apoi se plesneau unele peste altele, la dreapta și la stânga, într-o nesfârșită văicăreală, făcând în aer semnul crucii.

Sălbatecul se smulse din pământul mișcător, alungă găzele și-și duse mâna peste obraji. Asprimea feței străpunse de peri scurți îl nedumeri, ca o primă măsură a timpului pătruns în el.

Când am ieșit din adâncimea codrului, cu mâinile încărcate de hribi, mi-am găsit bărbatul șezând gânditor pe malul râului și aruncând lespezi albe peste dănțuitoarul șipot al apelor.

Deasupra lui se arcuia o salcie bogată care-i lăsa prin plete răcoarea și liniștea ei. Cuvântul vântului dispăruse.

Foșnetul de iarbă, alături de înțețirea fâlfâitului de libelule, îl făcură pe sălbatec să ridice capul. Privi năucit desăvârșita splendoare a chipului meu de femeie. De când mă dăruise Creatorul acestei ființe, acum mă vedea pentru început. Fiori neașteptați îi zvâcoliră simțurile. O nerăbdare dementă îi tremura în ochii aproape orbi. Vru să-și treacă degetele peste gleznelor mele cu subțirime

dulce și să le plimbe mai sus, peste rotunjimea genunchilor și a coapselor, dar se simți timid și neștiutor.

Mă așezai înaintea lui iar el înțelese taina. Ca prin vis își aduse aminte că, atunci când Dumnezeu ne-a rupt din întreg, aveam amândoi aceleași însemne care acum erau diferite.

Într-o nevoie de rotunjimea primordială, îmi dori sânii și abdomenul molatec, apropiindu-și tot mai mult nările îmbătate de mirosul de fructe coapte.

Se pomeni mângâindu-mi gâtul și buzele, după care simții cum se rostogolește într-un hău lung peste trupul meu, gemând de prima cunoaștere a suferinței divine. Apoi liniștea încremeni în creștetele noastre.

Spre înserat, frigul ne cuprinse fără știre. Pădurea ne trimitea o răcoare nouă, care ne îndemna să ne facem un adăpost din crengi și frunze. Când soarele apuse, o teamă cumplită, ca de ceva necunoscut, amenința să ne răcească mădularele.

Văzduhul se umplu de sunete noi, tot mai îndepărtate și mai adânci. În spatele nostru se ascundea un monstru care dispărea neștiut la întoarcerea capului. Spaima ne cutreiera vinele de curând umplute cu sânge și ne bătea cu putere în piept. Încet, ne dispăru orice vedere. Ne căutarăm ochii, care luceau în beznă ca două pietricele de lumină și ne împărtășirăm prin ei teama c-am fost aruncați în nevăzut. Îngândurați, ne cuibărirăm unul în altul, topindu-ne toate simțurile într-unul singur și adormirăm în dulcea căldură a îmbrățișărilor nezărite.

După o înșiruire de culori și lumini perindate pe di-

naîntea ochilor, deschiserăm vederea și ne pomenirăm într-o lume tulburătoare. Jocuri de străluciri și umbre înlocuiau bezna lăsată în urmă, deasupra căreia ședea zâmbitoare, ca o putere a întunericului, luna, înconjurată de scânteile ei câtă frunză și iarbă. Noi încremenirăm de atâta buluc de splendoare, rămânând mult timp agățați de înălțimea stelelor.

Ne privirăm buimăciți siluetele nocturne, care semănau deopotrivă cu pământul, cu apa, cu plutele, pe care se reflecta sidefând orice atingere, lumina lunii.

Pădurea foșnea lung și trist, vibrând toată melancolia ei în auzul nostru, poate pentru că înțelegea mai înainte ca noi blestemul urnirii timpului.

Încet, încet, luna se stinse, și-n locul ei rămase o urdoare alburie pe marginea căreia cresc, ca o minune, o pată sângerândă. Apoi răsări soarele.

Sălbatecul ședea pe rouă, sfios și mut, cu capul în palme și coatele pe genunchi, plimbându-și neînțelege-rea de la pământ la cer și de la cer la pământ, și parcă în mintea lui încolțeau primele adevăruri.

Mă deșteptă pe mine, femeie nepăsătoare, și-mi desenă pe nisip luna și soarele pe care le despărți printr-o linie dreaptă, care rămase pentru totdeauna cifra 1.

Pe atunci orizontul era îndepărtat și limpede ca o uriașă lacrimă așezată pe o altă lacrimă.

La o margine de lume vedeam marea, din a cărei scăldătoare roșiatică răbufnea rotunjimea solară, iar la celălalt capăt vedeam potrivit apusul de soare care înghițea

lumina pământului, ca pe o delicioasă caisă, între dinții lui crenelați.

De la zi la noapte se întindeau câmpiile a căror vedere țipa prospețime înspre netezimea ochilor, urmate de înlănțuirea în creștere a obcinilor și vârfurilor de munte, precum niște îndemnuri spre mai sus.

Aceste din urmă meleaguri au fost alese de Creator pentru dulcea osândă a noastră, care eram cei dintâi fii ai săi.

La locul de despletire a râurilor, roadele pământului se prăvăleau de greutate în ierburile înalte. Cireșe, caise, struguri, mere și pere, harbuji rotofei, aglomerau vederea.

Noi doi întindeam brațele și culegeam în cupe cărnose toate sucurile pământului. Cu rădăcinile smulse din adâncuri, ne puteam șlefui caninii, ca pe însăși puterea noastră.

După ce ne săturam burțile cu belșugul mălăieț al începutului, ne aruncam în trifoiul moale și ne alipeam răsuflările în dogoarea epidermelor. Margaretele ne ieșeau prin coapse ori subțiori, de după ureche și din încren-gătura răsucitelor plete blonde și negre. Pe atunci cătam adeseori la norii care se preumblau pe cer, însoțiți solidar de țârâitul greierilor din ierburi și înlăuntrul nostru simțeam liniște și odihnă, coborâte anume pentru noi din înalturi. Măinile sălbatecului pipăiau părțile gingașe ale formelor mele și Dumnezeu intra în noi. Apoi, alergam ca frunzele duse de vânt, urmărind mersul șerpilor și al șopârlelor prin tufărișurile umbroase, nesimțind când

am trecut pe sub poalele pădurii, pe prund ori în luncă. Bărbatul se cocoța în răchite de unde plonja abrupt, cu capul în jos, în bolboanele râurilor. Se lăsa furat de cursul rapid al apelor și înota cu respirația tăiată alături de pești și broaște. Apoi reapărea peste valuri. Mă căuta din priviri și iar se pierdea în unde, de astă dată alături de mine. Însetați, ne afundam gurile deschise, până apa ne năvălea direct în viscere, o dată cu cei mai mici clenii sau păstrăvi.

Ne potriveam apoi, precum bolovanii la soare, între dunele de nisip, hâhâind de sănătate și de mulțumire. Eu mă năpusteam din când în când asupra lui și-i sărutam mâinile și picioarele, ca unui stăpân al meu și al Pământului. Dar gândul lui, mai înalt, înțelegea că puterea vine din altă parte și spre acolo privea mereu, strângând lângă pieptul său lat umerii mei slabi, de femeie.

Pentru el era cerul. Pentru mine era pământul.

De sub răcoarea tufelor de pelini, un cârd de rațe sălbatice urmărea cum cei doi uriași care eram noi, ne ridicarăm, lăsând pe pământ urmele pașilor noștri.

Treptat, vara se împuțina și intrarăm în toamnă. Păsările cerului glăsuiău tot mai trist. Codri își colorau frunzele de la o zi la alta, de parcă Creatorul se juca cu pensula și cu simțurile noastre, amestecând pe ele tonuri grave.

Într-un amurg, bărbatul mă duse de mână și mă pierdu pe un urcuș de pădure cu arbori înalți, din care se scuturau ca într-o ploaie de neliniști, toate culorile pământului.

Întâi se auzi vântul, care ne înfiora domol, în atingeri nevăzute, șoptindu-ne parcă la ureche, povestea unei lumi ce-a fost odată. Apoi se legănară crengile, gemând a deznădejde, iar frunzele o luară la goană în rugi amestitoare, peste capetele noastre. Un foșnet prelung ne amețea sufletul în timp ce înaintam în pădure. Ne apropiarăm de o stâncă abruptă sub care se zărea deschisă o gură de peșteră. Tiptil, intrarăm. Din toate părțile se năpusteau spre noi răsufărările pierzaniei. Ochi roși ne sclipeau din unghere. Pe jos, zăceau împrăștiate puturoase hoituri alături de cranii și oase. Era imaginea sfârșitului la care nu avusesem timp să ne gândim. Printre năluci, mi se păru că zăresc răsturnat bustul meu de femeie, iar mai sus, chipul lui Adam pietrificat, pe care picurau, mai de sus, stropi de sânge. Pe pereți, neînțelese linii și culori. Un clipocit singuratic umplea tăcerea rămasă în așteptare.

Plină de groază, am rupt-o la fugă pe sub norul de frunze, luând în picioare ferigi și crengi rupte care mă zgâriau până la sânge.

Când mă oprii, eram în poiană. Două brațe puternice mă ajunseră din urmă și mă lipiră strâns de cealaltă respirație întretăiată a mea. Bărbatul îmi prinse pletele în palme și mi le răsuci, punându-și sărutarea lui pe gâtul meu lung și, într-o dulce mângâiere a ochilor și a mâinilor, îmi alungă orice spaimă.

Năvala mea către inima lui era vie ca torentul de ploaie peste ierburi, iar căldura brațelor lui așezată peste mijlocul meu era ca atingerea soarelui peste pământ.